Попільнички мушля рожева,
Цигарки обряд неквапливий,
У попелі пам'яті жевріє
Спогад мій нещасливий.

Звиклих речей незвиклі
Тіні обсіли стіни,
Чистого аркуша виклик
Хисту мойого не стріне

Ні нині, ні завтра, ні за рік.
Сталося — як і коли то?
О, журливі твої і карі,
Не карайте мене й не моліте!

Хто ж це спокій із серця викрав,
Так що сам я не знаю доки
Мов гнівний разитиме викрик
Очей твоїх тихий докір?